

אריאל זינדר שיר נזיר

בְּצַהֲרֵי הַיּוֹם יבוא לְהַתְעַשֵּׁשׁ בְּאַכְסְדְּרָה.
בְּשֵׁרוֹ יִתְחַדֵּד לְכַמָּה רְגָעִים,
הֵד יִחְזֹר מְלוּחָוֹת הָעֵץ
וְעֵינָיו הָאֶפְלוּלִית תִּפְקַח כְּבָרְק.

בְּצַהֲרֵי הַיּוֹם יבוא. כִּךְ הֶחְלִיט עִם שַׁחַר
כְּשֵׁיִשֵׁב עַל סִפְסָל בְּגִנַּת הַיֶּרֶק
וְהַעֲבִיר מְחֻשְׁבוֹת, עֲדָרִים עֲדָרִים,
מִשְׁדָּה לְשִׁדָּה בְּנִפְשׁוֹ.

תִּכְנֵן פְּרֻטֵי פְּרֻטִים:
כִּי־צַד תְּבוֹא בּוֹ מְבוֹכָה,
תְּבוֹא חֲכָמָה וְגַם טְפֹשׁוֹת גְּדוּלָּה
אֵךְ לֹא תְבוֹא גִסּוֹת;

תְּבוֹא כְּרִיעָה וְאִז תִּפְלָה וּבֵין גְּרוֹת כְּבוּיִים
יָשׁוּב לְמִטָּתוֹ כְּמוֹ תְּנוּפָה לְנִדְנָה,
אוּלַי בְּלִילָה שׁוֹב יִרְקִיעַ לְשַׁחֲק־אִימָתִי.

בֵּינָתִים יִחַכֶּה לְצַהֲרֵי הַיּוֹם.